

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับมาตรฐานการพิสูจน์: ศึกษาคณิฟ้องหย่า LEGAL PROBLEMS AS TO STANDARD OF PROOF : STUDY ON DIVORCE CASE
นักศึกษา	นางสาวจิราวรรณ กิตติทรัพย์เจริญ
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์(พิเศษ)จรูญ ภักดีธนากุล
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายธุรกิจ
คณะวิชา	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2553

บทคัดย่อ

ในการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อนำไปสู่การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลจะต้องทำการวิเคราะห์
น้ำหนักพยานหลักฐานว่าควรเชื่อถือเท็จจริงไปในทิศทางใด โดยการนำไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานการ
พิสูจน์ที่กฎหมายกำหนดไว้ในคดีประเภทนั้น แล้วจึงจะสามารถใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยข้อเท็จจริงโดยให้
น้ำหนักพยานหลักฐานในแต่ละคดีอย่างมีหลักมีเกณฑ์ หากไม่มีมาตรฐานการพิสูจน์การใช้ดุลพินิจในการ
วิเคราะห์น้ำหนักพยานหลักฐานจะกลายเป็นการใช้ความรู้สึกที่ขาดหลักเกณฑ์

ประเทศไทยได้มีการบัญญัติมาตรฐานการพิสูจน์สำหรับการพิสูจน์ความผิดของจำเลยในคดีอาญา
ไว้ในมาตรา ๒๒๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยที่มิได้บัญญัติมาตรฐานการพิสูจน์
สำหรับคดีแพ่งไว้เป็นการเฉพาะแต่ศาลได้ได้นำมาตรฐานการพิสูจน์ให้เห็นถึงพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือ
กว่าหรือที่รู้จักในชื่อ มาตรฐานการพิสูจน์คดีแพ่งทั่วไป มาใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งทุกประเภท
โดยจะเห็นได้จากแนวคำพิพากษา

คดีหย่าถือเป็นคดีแพ่งประเภทหนึ่งที่แม้ผลของคำพิพากษาจะมีได้มีผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย
เสรีภาพของจำเลย ดังเช่น คดีอาญาก็ตาม แต่อาจจะกระทบถึงสิทธิของบุคคลภายนอกคดีที่มีได้เป็นผู้กระทำ
ผิดหรือร่วมกระทำผิดแต่ต้องมารับในผลจากการกระทำดังกล่าว เช่น บุตร หรือ ญาติของกลุ่มสมรส เนื่องจาก
การที่กลุ่มสมรสจะร้องขอต่อศาลให้พิพากษาหย่าขาดจากกันจะต้องอ้างเหตุหย่าตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๑๖ ซึ่งเหตุหย่าบางเหตุเป็นเหตุที่เกิดจากความผิดของกลุ่มสมรสฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่ง เมื่อคดีหย่าเป็นคดีที่มีความสำคัญและมีผลกระทบที่รุนแรงมากกว่าคดีประเภทอื่นๆ ในการ
พิจารณาคดีจึงควรมีการพิสูจน์ด้วยพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถืออย่างชัดเจนมากกว่าคดีแพ่ง
ดังนั้น ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเหตุหย่าและมาตรฐานการพิสูจน์ในคดีหย่าของกฎหมาย
ไทยและต่างประเทศ พร้อมทั้งเสนอข้อเสนอนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาคดีหย่าของศาลไทยต่อไป